LUPTA CEA BUNĂ

LUPTA CEA BUNĂ

Poezii

Nicolae Bec

CASACĂRȚII
Oradea, 2017

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Lupta cea bună
de Nicolae Bec

Copyright © 2017 Casa Cărții
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259 469 057; 0359 800 761; 0728 874 975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BEC, NICOLAE
Lupta cea bună: poezii / Nicolae Bec. - Oradea : Casa Cărții, 2017
ISBN 978-606-732-081-7
821.135.1

Corectura: Camelia Luncan
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Marius Bonce

Cuvânt-înainte

Al doilea volum vine să întărească în ochii noștri pasiunea lui Nicolae Bec pentru poezie și dragostea sa pentru Dătătorul poeziei. Bănuiesc a fi multă poezie în Cer, dar ea picură cu zgârcenie pe pământ, doar ici și colo, unde găsește o gură flămândă după frumusețea ei și o inimă dispusă a o împărtăși cu semenii.

Schimbând metafora, putem vedea poetul creștin ieșind devreme, în zori, pe câmpia umezită de rouă a Scripturii, culegând mana zilnică, coborâtă de Sus. Dar, spre deosebire de noi toți, el s-a deprins s-o gătească într-un fel anume, după o rețetă selectă, care-i îngăduie să scoată din ea noi arome de frumusețe și principii de adevăr.

Mai toți am încercat versul în anii tinereții noastre, dar cei mai mulți ne-am ales doar cu truda. Puțini am rămas căutători ai poeziei cu gust, cu ideal înalt și cu vers convingător.

Ne întrebăm și noi, ca Milton, dacă nu cumva pământul nu-i decât umbra cerului? Din umbra lui, poetul zărește raze aurii străbătând spre pământ, pe care noi pământenii de rând nici nu le bănuim.

Pe orizontală, poetul sondează registrul larg al simțămintelor umane și, cum spunea Anatole France, mânuiește un poem frumos ca pe un urcuș de vioară, pe care-l trece peste fibrele sufletelor oamenilor, inspirând în același timp gândurile poetului și stârnind sufletele noastre la cântare.

Impulsul interior de a-și exprima în vers credința confirmă dragostea lui Nicolae Bec pentru autorul mântuirii și dătătotul inspirației. Poetul pășește în companie ilustră, mai cu seamă când atribuie Izvorlului de sus gândurile sale, și, ca atare, trebuie să calce cu grijă printre oameni.

Iar tu, cititorule, oricine ai fi, gustă poezia, apreciază strădania și unește-te cu autorul acestor versuri în a conferi lui Dumnezeu toată gloria, pentru că El ne furnizează cele necesare vieții și ne „umple inimile de bucurie”. O face și prin poezie.

Gelu Murariu

Cuvânt pentru cititori

Au trecut 5 ani de la apariția volumului de poezii *Saltul spre lumină*, timp în care am continuat să scriu poezii, și, alături de o parte dintre poeziile nepublicate în primul volum, cu ajutorul Domnului apare acest nou volum de poezii, intitulat *Lupta cea bună*.

Trăim vremuri cu lupte de o intensitate nemaiîntâlnită. Realitatea este că viața în sine este o luptă: luptă pentru existență, luptă pentru întâietate, luptă pentru putere. Cei care nu duc grija zilei de mâine sunt implicați și ei în lupte de o natură diferită. De la o mare la cealaltă și de la un pol la celălalt, oamenii duc o luptă continuă. Într-un anume sens, aceasta este definiția vieții pe pământ.

Dar în lumea spirituală se dau lupte? Da. Nu se poate ajunge în cer dacă nu lupți pentru asta, așa cum nu se poate să-ți câștigi pâinea sau să îți atingi idealurile dacă nu lupți pentru ele. Lupta aceasta care are ca scop viața în eternitate cu Dumnezeu transcende toate celelalte lupte. Aceasta este „lupta cea bună". În fiecare zi trebuie să se vadă ce este prioritar în viața unui om. Indiferent de statutul social, dacă cineva se zbate doar pentru „aici și acum", va sfârși într-un irecuperabil eșec.

Bogații și împliniții veacurilor trecute s-au dus, lăsând altora domeniile și bogățiile lor. La fel s-au stins și săracii și oropsiții, dar toți aceștia, dacă nu au luptat pentru un „dincolo", la ce să se aștepte când vor pleca de aici?

Nădăjduiesc, iubite cititor, că vei chibzui bine și nu vei neglija veșnicia ta. Aceasta o poți face cerându-I lui Dumnezeu să te ajute să lupți lupta cea bună. Căci nu vor fi fericiți decât acei care la sfârșit vor putea spune alături de Pavel: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința, de acum mă așteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da Domnul" (2 Timotei 4:7–8).

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru inspirația divină pe care am simțit-o în timpul meditațiilor mele și pentru că m-a ajutat

să finalizez și acest volum. De asemenea, mulțumesc soției și copiilor pentru înțelegerea și încurajarea lor în ce privește munca mea de poet.

Mă rog ca aceste versuri să-ți fie de un real folos, iubitul meu cititor, să te încurajeze, să îți aducă bucurie, dar mai presus de orice să constituie o jertfă de laudă pentru Împăratul! Fie ca la sfârșitul vieții tale, dragul meu prieten, să poți spune și tu: „M-am luptat lupta cea bună!"

Într-o notă de încheiere, vreau să aduc tributul meu celor doi frați și prieteni buni, Gicu Stan și Emil Creangă, care au scris câte un cuvânt introductiv pentru volumul precedent. La scurt timp după apariția volumului, ei au făcut „saltul spre lumină". După o viață trăită frumos, păzind credința și cu prioritățile bine puse în ordine, ei și-au sfârșit alergarea lor pe acest pământ și știm că acum își așteaptă cununa neprihănirii pe care le-o va da Domnul tuturor celor ce au luptat „lupta cea bună".

Nicolae Bec
Portland, 2 august 2017

Saltul spre viață

Cântarea iubirii

Cântarea iubirii cu versul plăcut
Mă-nalță mai sus înspre Tine,
Mă-ajută să uit iubiri din trecut,
Legându-mi iubirea de Tine.

Cântarea durerii cu versul tăcut,
Mai trează vegherea îmi ține.
Mă scapă de lutul ce rob m-a ținut,
Legându-mă veșnic de Tine.

Cântarea pe care astăzi Ți-o cânt,
Primește-mi-o, Sfinte Isuse,
Iubirea mea toată, și dor, și cuvânt
Pe-altarul jertfirii aduse.

Cântarea-nvierii și eu o s-o cânt
Când sfinții acasă se-adună,
Pe marea de sticlă, în albul veșmânt,
Cu harfe de aur în mână.

februarie 2015

Pocăința
(poezie de botez)

Glasul lui Ioan în pustie răsuna ca o sentință
Noroadelor ca să știe, chemându-i la pocăință.
Vorbea tuturor pe față, ca Ilie altădată,
Dovedind că a lor viață și purtare-i vinovată.

Și mustrarea de conștiință și-a făcut din plin lucrarea,
Și, cu gând de pocăință, începeau să-și schimbe starea.
Pătrunși de duhul căinței, erau botezați pe loc
Cu botezul pocăinței, de Ioan, sfântul proroc.

Chiar și farisei mascați insistau cu stăruință
Ca să fie botezați, însă fără pocăință.
Dar trimisul sfânt, prorocul, le-a spus sentința divină:
Voi vreți să fugiți de focul și pedeapsa ce-o să vină

Ca năpârca din pustie când simte prin preajmă focul?
Le-a spus tuturor să știe, fără ocoliș, prorocul.
Și de-atunci pe-această cale au pornit șirag, șirag
Mulțimi din a morții vale către-al veșniciei prag.

Dar cuvântul „pocăință" pentru ei avea un preț,
Astăzi, cu nesăbuință, e privit mai cu dispreț.
Câți mai tremură la gândul că va fi o judecată
Și va veni la toți rândul la pedeapsă sau răsplată?

Câți aleargă cu grăbire să întrebe: „ce să fac
Să ajung la mântuire și cu Domnul să mă-mpac?"
Ca noroadele-n pustie care-l întrebau pe Ioan:
Cine e dornic să știe drumul înspre Canaan?

Câți n-au auzit aceste propovăduiri divine?
Căci va veni fără veste cupa judecății pline.
Unii chiar primesc botezul fără o profundă căință,
Amăgindu-și singur crezul, dar asta nu-i pocăință.

Căci de vin și se botează și-apoi uită să trăiască,
E-n zadar, când ei urmează zilnic firea pământească.
Căci acei ce fac botezul fără nașterea de sus,
În zadar le e tot crezul, firea veche i-a răpus.

Pocăința nu e haina ce o-mbraci din când în când,
Ci valoarea ei și taina sunt un duh smerit și blând.
Pocăința e-o cărare înspre cer, da-i cale strâmtă,
Pocăința-i renunțare, pocăința-i viață sfântă.

Pocăința nu-i schimbare de religii sau de dogme,
Pocăința e umblare după a Scripturii norme.
Nu se-mbracă cu veșmântul hainelor de sărbători,
Haina ei e legământul ce-l porți zilnic, până mori.

Noi vorbim de pocăința în Scriptură arătată,
Căci vrem să urmăm credința sfinților din prima ceată,
Ei stăteau în rugăciune necurmată și în post.
Despre noi se va mai spune cât de credincioși am fost?

Căci, de nu păstrăm credința trăită de înaintași,
Nu e pildă pocăința noastră și pentru urmași.
Noi vorbim de-naintași cu respect și admirații,
Dar vom lăsa la urmași ce ne-au lăsat nouă frații?

Cărări sfinte, cărări drepte, lupte duse pân' la sânge,
Sau căderi pe-a lumii trepte, care-i rodul ce vom strânge?
Nu-i profundă pocăința fără întrebări profunde,
Când e sinceră căința, ea nimic nu mai ascunde.

Pocăința cea reală, profundă, adevărată
Scoate totul la iveală, nu-și permite nicio pată.
Ea nu trece cu vederea, nu ascunde mici păcate,
Ci le simte-adânc durerea până ce le știi iertate.

Pocăință, pocăință, drum bătătorit de sfinți,
Drum marcat de suferință și de lacrime fierbinți!
Pocăința e lucrarea ce deschide poarta minții,
Cei ce-i înțeleg chemarea se aseamănă cu sfinții.

Căci ei fug de stricăciune și de poftele murdare
Care bântuie în lume, urmărind pe fiecare.
Unde ea pecetea-și pune, roada duhului e clară,
Alți lăstari de-amărăciune nu au loc să mai răsară.

Pocăința nu se-oprește la masă cu păcătoși,
Dar, când poate, se grăbește din păcat să fie scoși.
Nu dă mâna niciodată cu vreun duh de clevetire,
Dar greșelile le-arată tuturor, dar cu iubire.

Pocăința nu se schimbă după timp și-împrejurări,
Căci din inimă și limbă curg doar binecuvântări.
Ea oferă doar iertare orișicui, chiar la vrăjmași,
Însă dă îmbărbătare celor în urmă rămași.

Ea nu-și cere mii de scuze, cumva pentru vreo scăpare,
Fiindcă ea are pe buze imnuri sfinte și cântare.
Ea e sfântă și nu scapă glume-așa, mai nesărate,
Căci ea bea și se adapă din izvoarele curate.

Pocăința nu te lasă să vorbești de rău pe frați,
Toți au loc la ea în casă și sunt binecuvântați.
Însă dacă ea lipsește, se deschide altă poartă,
Câte unul mai zâmbește, însă dragostea e moartă.

Pocăința nu-și oprește nici privirile, nici pasul
Unde răul zămislește și pândește-ascuns vrăjmașul.
Dar iubește părtășia unde-s sfinții împreună,
Haina ei e curăția, glasul ei - vestea cea bună.

Pocăința cea reală nu se ceartă niciodată,
Dar arată cu-ndrăzneală calea cea adevărată.
Ea nu stă nicicând la masă unde e fățărnicie,
Dar străinii-n a ei casă sunt primiți cu bucurie.

Ea nu-ngăduie să iasă vorbe rele, clevetire,
Și pe unde trece lasă numai pace și iubire.

Fără ea nu-i chibzuință, ci numai căderi și-nfrângeri,
Ea se-mbracă-n umilință, frații sunt priviți ca îngeri.

Doamne! Dă la cei de față sfânta Ta făgăduință,
Un duh nou și-o nouă viață schimbată prin pocăință.
S-o păstreze și s-o țină pân' la capăt cu tărie,
Pân' la saltul spre lumină în a Ta împărăție!

septembrie 2015

Ce-i viața?

Ne-a cuprins așa mirarea
Și ne punem întrebarea.
Cine ne va da răspuns
Să-înțelegem îndeajuns
Taina ei de nepătruns?

Căci de la bun început
Viața-i un necunoscut,
Cu urcușuri, serpentine,
Coborâri cu pante line,
Cu obstacole în cale
Și cu gropi adânci în vale.
De pe piscuri cu-nălțimi,
Cazi în văi, în adâncimi.

Chiar și zilele-nsorite
Cu dureri ne sunt umbrite.
Cele mai frumoase clipe
Scutură-a lor aripe,
Se înalță și-și iau zborul,
Și iar le umbrește norul.
Rămâi trist, te ia fiorul.

Lucruri strânse cu sudoare
Nu mai au nicio valoare,
Nu-ți mai place nicio floare.
Glasul vesel care cântă,
Parcă nu te mai încântă.
Gânduri negre te frământă,
Cad deodată ca un stol,
Te zdrobesc, îți dau ocol
Și te lasă tot mai gol.

Te frământi și te muncești
Nici nu știi ce îți dorești,
Numai fericit nu ești.
Tot privind în jos și-n sus,
Regreți vremea ce s-a dus
Simți că mergi către apus
Fără pace și alin,
Parcă n-ai trăit deplin.

Iar pe plan spiritual
Te-ai lăsat purtat de val
Și-ai ajuns în mare hal.
Zi de zi încerci mereu
Să te-ascunzi de Dumnezeu,
Ca și Adam în grădină
Când s-a încărcat de vină.
Nu ți-e dor să-L întâlnești?
Nici nu știi dacă-L iubești.

Tu te temi ca vinovații
Și nu găsești explicații,
Nu dorești prezența Sa,
N-ai ce-I cere, nici ce-I da.
Rugăciunile ți-s reci,
Două, trei cuvinte seci
Spuse-n grabă, și-apoi pleci.
Îți pui jertfa pe altar
Fără focul necesar.

Te-amăgești că ești creștin,
Dar ești în mare declin.
Te trezești pe două căi,
Și-ntre sfinți, și-ntre cei răi.
Guști din lumea cea stricată.
Calea ta, precum arată,
Nu-i îngustă, ci cam lată.

Te gândești la Dumnezeu
Doar atunci când dai de greu,
Nu în fiecare zi,
Printre alte bucurii
Așa cum s-ar cuveni.
Rezultatul este grav
Sufletește, ești bolnav.

Iar de drumul străbătut
Nu te simți satisfăcut,
Mai retras și mai tăcut
Simți un gol ce nu-i umplut.

Știi că golul ce îl ai
Este dorul înspre rai,
Pentru care-ai fost creat
Și unde ești așteptat?
E un glas înnăbușit
Chiar din pieptul tău pornit,
Care cere-al tău răspuns
Și nu-l poți ține ascuns.

Ți-a fost pus în piept și ție
Gândul înspre veșnicie
Și nu-l poți înnăbuși
Orișicât te-ai străduí.
De aceea pace n-ai
Și când umbli, și când stai.

Locul gol ce-l simți mereu
Este după Dumnezeu.
El, ce te-a creat, te ține
Și te cheamă și pe tine,
Și te așteaptă să vii
De pe căile pustii,
De pe căile pieirii
Pe cărarea mântuirii.

El, în planul Lui măreț,
A plătit întregul preț,
Și te cheamă prin Cuvânt
Să intri în legământ
Cu Cristos. În El găsești
Fericirea ce-o dorești,
El, ce-a fost la moarte dat,
Să poți fi și tu salvat.

O, de-ai vrea să iei tu seama,
Nu te-ar mai cuprinde teama,
Căci viața cu El trăită
Nu-i o viață risipită
După care să regreți…
Căci lângă Cristos înveți
Că viața e un dar
Și nu trăiești în zadar.

Dar, de ți-ai propus, creștine,
Să trăiești doar pentru tine,
Orice plan cât de măreț
La sfârșit e fără preț.
Căci și glorii, și mărire
Și renume, și-mplinire
Se îngroapă-n cimitire,
Vei fi doar o… amintire.

Viața nu-i o întâmplare,
Noi suntem în astă stare
Pentru c-a noastră suflare
Fie mic sau fie mare,
Domnul ne-a-ntocmit făptura
Și tot El i-a pus măsura
După cum spune Scriptura

Te rog chibzuiește bine
Viața nu îți aparține,
E o mână ce te ține.
Anii buni sau anii grei,
Nu ești tu stăpân pe ei
Să-ți dai zile câte vrei!
Când El zice ca să pleci
Pe sub poarta morții treci
Către locul cel de veci.
Loc ce, după sfinte legi,
Tu-l refuzi sau îl alegi
Fiindcă tu ți-l pregătești.

De aceea, cât trăiești,
Pune totul în balanță,
Că de mori fără speranță,
Tu la marea înviere
Vei gusta numai durere.
C-o credință de spoială,
Cu fapte de mântuială
Tu la marea judecată
Nu, nu vei primi răsplată.

Fără fapte de credință,
Fără lacrimi de căință
Și-o adâncă pocăință,
Ușa către rai, creștine,
Va fi-închisă pentru tine.

Dacă vrei să te salvezi
Ai pe ce să te bazezi.
Pe-a Scripturii sfântă filă
Ce-ți oferă har și milă,
Căci e dată să o crezi.

Doar păzind a ei porunci,
Vei putea să spui atunci
Când va fi să te arunci,
Să faci saltul minunat
Înspre țărmul celălalt:
„Doamne, înserarea vine,
Prinde-mă de mână bine,
Vreau acasă lângă Tine!”

Iar slăvitul Domn să spună:
„Bine, vino, slugă bună,
Ai luptat lupta cea bună,
Te așteaptă o cunună!”

iunie 2014

Ultima seară

La sunete de trompetă
Se vor trezi din somn străbunii
Din gropile putreziciunii.
Când se va declanșa alerta
Se va cutremura planeta
Văzând martirii și străbunii
Zburând din lumea stricăciunii.

Va fi o seară fără noapte,
Pe-alocuri ziuă fără seară
Și noaptea zorii-au să răsară.

S-or strânge spicele ce-s coapte.
Ce vaiete vor fi în noapte
Când unii vor fi scoși afară
Pentru osândă și ocară.

Și nici o altă dimineață
Nu va mai răsări vreodată
S-o scalde-n raza minunată.
Nu va mai fi nicio speranță
Și orice loc de siguranță
Ce se credea de neclintit,
Va fi pentru vecii zdrobit.

Va fi pe veci o despărțire
Între întuneric și lumină,
O zi când cei care suspină
Scăpați de moarte și de fire,
Vedea-vor sfânta izbăvire.
Iar cei ce n-au primit credința
Gusta-vor veșnic suferința.

Nu sunt cuvinte să descrie
Ce fericiri și ce splendori
Vor moșteni mai sus de nori,
Acei ce cred tot ce s-a spus
Și tot ce ne-a promis Isus
Care ne-a dat al Său Cuvânt,
Dar și arvună: Duhul Sfânt.

Noi așteptăm marea-mplinire,
Și ziua marei sărbători
Când vom zbura în stol spre nori,
Să Îl întâmpinăm pe Mire
În drum spre noua Lui zidire.
Și a sunat din nou trompeta,
Dar nu am mai văzut planeta.

Care-i rostul vieții?

Privind truda de sub soare
Ce o gustă fiecare,
Unde suferința-și face
Loc în lume cum îi place,
Care-i rostul vieții, oare,
Într-o lume-n ce se moare,
Unde despărțirea doare?

Pentru-atât doar ne-a fost dată
Viața asta zbuciumată?
Doar pentru-o copilărie
Fără griji și aurie?
Pentru-o tinerețe, oare,
Care trece ca o floare?

Pentru ani de trudă plini
Ca să smulgi scaieți, ciulini
Ce au invadat natura
După cum spune Scriptura?
Pentru trudă și sudoare,
Pentru asta-i viața, oare?

Pentru-atât e prea puțin
Șaptezeci de ani de chin
Sau mai mulți, sau mai puțini.
Nu doar pentru astă lume
Noi am fost creați anume,
Scopul e mult mai sublim
Pentru care noi trăim.

Anii care ne sunt dați
Pot fi binecuvântați,
Dar în ei poți să-ți aduni
Ori urgie, ori cununi.

Dumnezeu ne-a dat o lege
Dar și dreptul de-a alege.

De aceea întâmplarea
Ne obligă la-ntrebarea
Ce ne-o punem fiecare:
Care-i rostul vieții, oare?

Dar Scriptura ne învață
Căci ni s-a deschis în față
Spre cetatea de salvare
Cale liberă, intrare,
Însă tot plătim tributul
Fiindcă ne-am pierdut statutul.
Și tributul ce-l plătim
Este faptul că murim.

Știm că ce-a fost bun în om
După ce-a mâncat din pom,
Tot ce-a fost bun și curat
A fost atins de păcat,
Și-apoi răul a trecut
Peste orice om născut.

Rezultatul? Ascultați:
Eram niște condamnați,
Căci am devenit neghină
Și a trebuit să vină
Mielul cel fără de vină
Să ne facă El curați.

Ne-a lăsat și document
Scris în Noul Testament.
E pecetluit și spus
Chiar de gura lui Isus,
Căci de-aici de jos din vale
Înspre cer e doar o cale
Și prin El ni s-a deschis
Drumul înspre Paradis.

Stă Golgota mărturie
Pentru cel ce vrea să vie,
Și izvoarele ei spală
Pe toți care dau năvală
Și primesc iertarea, harul
Cum a primit și tâlharul.

Căci nu e necunoscut
Faptul ce s-a petrecut,
De aceea ne-a fost dată
Cartea asta minunată,
Să ne arate cărarea
Iar cei ce-ascultă chemarea
Vor primi pe loc iertarea.

Fiindcă nu poți, dragul meu,
Să te-ascunzi de Dumnezeu.
Este rânduită-o zi
Când toți Îl vom întâlni,
Când lumea va fi chemată
Pentru marea judecată.

Căci s-a oferit iertarea
Și a răsunat chemarea
Peste tot în lung și-n lat.
Dar a fost batjocorită
Calea care-a fost croită,
A fost chiar crucificat
Fiul Celui veșnic Sfânt
Ce-a croit-o pe pământ.

Veșnicia care vine
Tu ți-o pregătești, creștine,
Prin adâncă pocăință
Și prin lacrimi de căință.
Căci de-aici se-alege locul
Fie raiul, fie focul.

Viața e o provocare
Ce ne pune la-ncercare,
E o luptă cu-ndârjire
Cu păcatul, vechea fire.
De aceea, cu grăbire,
Fugi de-orice nelegiuire.

Astăzi poți primi iertarea
Ce îți dă încredințarea,
Siguranța mântuirii,
Să astepți cu bucurie
Plecarea spre veșnicie
Sau momentele răpirii
Sus spre cortul întâlnirii.

Varsă, Doamne, mângâiere
Celor ce trec prin durere,
Duhul Tău de-mbărbătare
Toarnă-n inimi alinare.
Iar în clipa învierii,
Mult dorită-a revederii,
În măreața dimineață,
La-întâlnirea cea măreață
Să pășim cu toții-n Viață.

noiembrie 2015